

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **M. H.,** zastoupeného Mgr. JUDr. Jaroslavem Grincem, Ph.D., advokátem se sídlem Mikovcova 10/476, Praha 2, proti žalovaným: **1) Policie České republiky,** se sídlem Strojnická 27, Praha 7, **2) Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě na určení trvání služebního poměru, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 4. 2012, č. j. 15 A 3/2012 – 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž byla podle § 46 odst. 1 písmeno a) ve spojení s § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnuta pro nedostatek podmínek řízení jeho žaloba, jíž se domáhal určení, že I. jeho žádost o uvolnění ze služebního poměru je neplatná a že II. jeho služební poměr u Policie České republiky trvá.

Krajský soud v Ústí nad Labem vycházel při posouzení věci z následujících skutečností: V žalobě sepsané dne 9. 2. 2011 a podané ke krajskému soudu dne 11. 1. 2012 žalobce zmínil tři konkrétní rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství Ústeckého kraje ze dne 2. 2. 2011, výslovně však tato rozhodnutí jako napadená neoznačil, rovněž petit žaloby

neodpovídal žalobě podané ve správním soudnictví. V tomto směru žaloba postrádala předepsané náležitosti, stejně tak nebyla předmětná rozhodnutí ani připojena.

Soud proto nejprve usnesením ze dne 16. 1. 2012, č. j. 15 A 3/2012 – 8 vyzval žalobce, aby upravil petit žaloby a aby mimo jiné rozhodnutí (jsou-li napadena) též připojil a sdělil, kdy mu byla doručena. Na výzvu reagoval zástupce žalobce podáními ze dne 25. 1. 2012 a 29. 1. 2012. V prvním z nich však pouze požádal o prodloužení stanovené lhůty o 10 dní, v druhém pak uvedl, že dle jeho názoru jsou v žalobě všechny požadované skutečnosti obsaženy, přičemž dále odkázal na věc projednávanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 Ca 222/2008. K tomuto podání pak připojil rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 25. 5. 2011, aniž jakkoliv upřesnil, jakou souvislost by toto rozhodnutí mělo mít s projednávanou věcí.

Usnesením ze dne 12. 3. 2012, č. j. 15 A 3/2012 - 14 proto Krajský soud v Ústí nad Labem žalobce opětovně vyzval k odstranění vad žaloby, především k upřesnění, zda napadá rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 2. 2. 2011, či jiné rozhodnutí, a zároveň ho poučil, že ve správním soudnictví je možné podle ustanovení § 78 s. ř. s. rozhodnutí správního orgánu zrušit, je-li žaloba oprávněná, případně zamítnout, je-li nedůvodná, nelze však žalovat na určení právního vztahu. K tomu připomněl, že původní správní rozhodnutí ve věcech služebního poměru přezkoumal Krajský soud v Ústí nad Labem v řízení vedeném pod sp. zn. 15 Ca 222/2008, nová rozhodnutí žalovaných však žalobce jako napadená neoznačil. Soud proto shledal nutným, aby žalobce uvedený nedostatek odstranil a zároveň uvedl petit své žaloby do souladu s uvedeným ustanovením s. ř. s. Poučil ho též o následcích nesplnění výzvy. Na druhou výzvu soudu žalobce ve stanovené lhůtě nijak nereagoval a neučinil tak ani do dne rozhodnutí soudu.

Krajský soud proto musel při svém rozhodování vycházet ze znění žaloby tak, jak byla podána, a za výše popsaných okolností mu nezbylo, než ji odmítnout.

Kasační stížnost podal žalobce z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písmeno a), c) a e) s. ř. s. Úvodem obsáhle popsal průběh sporu o ukončení služebního poměru, k napadenému usnesení pak konkrétně namítal, že lhůta, kterou mu soud poskytl k odstranění nedostatků podání, byla nepřiměřeně krátká a pro pracovní zatížení svého zástupce ji nebyl schopen dodržet. Soud pak rozhodl o odmítnutí žaloby vzápětí po jejím uplynutí, přičemž nevyhověl žádným procesním návrhům, které žalobce učinil. Žalobce upozornil, že služební funkcionář se zabýval ve svém rozhodnutí pouze ukončením zproštění výkonu služby a propuštěním ze služebního poměru, nikoliv však také neplatností právního úkonu žalobce podle § 205 písm. b) a písm. d) služebního zákona a také § 110 věta prvá tohoto zákona. Za této situace považuje žalobce za logické, aby soud s ohledem na dané okolnosti případu určil, že právní úkon žalobce spočívající v žádosti o uvolnění ze služebního poměru je neplatný a že jeho služební poměr nadále trvá.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby bylo napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Žalobce sice důvody své kasační stížnosti podřadil ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) c) a e), vzhledem k tomu, že krajský soud rozhodl o odmítnutí žaloby, připadá v úvahu pouze důvod podle písmene e). Nejvyšší správní soud se tedy mohl zabývat pouze otázkou, zda byl dán nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., o nějž krajský soud své rozhodnutí opřel, či nikoliv. Po vyhodnocení v předchozí části popsaného průběhu řízení před soudem má Nejvyšší správní soud za to, že krajský soud postupoval v řízení správně a jeho závěr o nedostatku podmínek řízení je v plném rozsahu v souladu se zákonem.

Úvodem je třeba připomenout, že základní podmínkou řízení před soudy obecně je pravomoc soudu rozhodnout o podaném návrhu. Ve správním soudnictví je pravomoc soudu vymezena v § 4 s. ř. s., v němž se uvádí, že soudy rozhodují o žalobách proti správním rozhodnutím, na ochranu proti nečinnosti správních orgánů, na ochranu před jejich nezákonným zásahem, o kompetenčních žalobách a dále ve věcech volebních a místního a krajského referenda, ve věcech politických stran a hnutí a o zrušení opatření obecné povahy.

Žaloba na určení právního vztahu podaná žalobcem však nespadá do žádné kategorie zde uvedené. Vzhledem k tomu, že žalobce ve svém podání zmiňoval i některá rozhodnutí služebního funkcionáře, pokusil se krajský soud nasměrovat žalobce k úpravě žaloby tak, aby byla podřaditelná ustanovení § 4 odst. 1 písmeno a) s. ř. s. a tudíž projednatelná před správními soudy, přes dvojí usnesení, kterými byl žalobce k takovéto úpravě žaloby ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzván a zároveň dosti obsáhle poučen o procesních mezích, ve kterých se správní soudy při své rozhodovací činnosti mohou pohybovat, však ke změně žaloby v požadovaném směru nedošlo.

V souvislosti s tím považuje Nejvyšší správní soud za zcela nedůvodnou námitku žalobce, že k odstranění nedostatků žaloby mu soud poskytl příliš krátkou lhůtu. Především je nutno poznamenat, že o tom, jakou žalobu a k jakému soudu chce žalobce podat, by měl mít jasno již v okamžiku, kdy se rozhodne chránit svá veřejná subjektivní práva soudní cestou, a to zvláště za situace, je-li, jako v tomto případě, kvalifikovaně právně zastupován. Jestliže však podaná žaloba není sepsána tak, aby byla bez dalšího projednatelná, a soud, věren své zákonné povinnosti, přistoupí k poučování účastníka a k úkonům směřujícím k odstranění zjištěných nedostatků, nemůže být pracovní zatížení zástupce žalobce jinými aktivitami žádnou omluvou pro nedodržení stanovených lhůt. Nedosti na tom, v daném případě sám zástupce žalobce ve svém podání ze dne 25. 1. 2012 žádal prodloužení lhůty k odstranění nedostatků žaloby o 10 dnů, lhůta stanovená druhým usnesením soudu však uplynula až dne 21. 3. 2012. Na odstranění nedostatků žaloby podané dne 11. 1. 2012 měl tedy žalobce dobu delší než dva měsíce, což je více než činí samotná lhůta pro podání žaloby podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že krajský soud nejenže nikterak nepochybil při svém postupu podle § 37 odst. 5 s. ř. s., ale naopak dvojí výzvou a v souhrnu mimořádně dlouhou lhůtou k odstranění nedostatků podání poskytl žalobci výrazný procesní nadstandard, který však žalobce v důsledku neplnění svých procesních povinností řádně nevyužil. Jeho trvání na určovací žalobě i přes poskytnuté poučení pak jde pouze k jeho tíži.

Další obsah kasační stížnosti nesměřuje k rozhodovacím důvodům napadeného usnesení a Nejvyšší správní soud se tedy k meritu sporu o trvání služebního poměru nemůže jakkoliv vyjádřit. V souvislosti s předmětem řízení tak Nejvyšší správní soud provedl pouze drobnou opravu v označení účastníků řízení. Podle § 1 odst. 3 zák. č. 361/2003 Sb. je totiž příslušník ve služebním poměru k České republice, přičemž práva a povinnosti České republiky vůči příslušníkovi plní bezpečnostní sbor. Bezpečnostním sborem ve smyslu citovaného ustanovení zákona je v daném případě Policie České republiky, nikoliv její jednotlivé organizační složky, tento bezpečnostní sbor má tedy v tomto soudním řízení postavení žalovaného.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že k rozhodnutí o určovací žalobě podané ve věci služebního poměru nemá soud ve správním soudnictví pravomoc podle § 4 s. ř. s., takovouto pravomoc však v dané věci nemají ani soudy v řízení občanskoprávním. Krajský soud proto postupoval v souladu se zákonem, jestliže takovouto žalobu pro nedostatek podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. usnesením odmítl. Kasační stížnost podanou proti tomuto usnesení pak Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaný byl úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. ledna 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu